

6/1963 rzd

100 GÓLNOPOLE
SKA WYSTAWA
MEDALIERSTWA

“ZACHĘTA”
Narodowa Galeria Sztuki
Dział Dokumentacji
00-916 Warszawa, Pl. Małachowskiego 3
centr 827-58-54. fax. 827-66-03

6/63

Związek Polskich Artystów Plastyków

Centralne Biuro Wystaw Artystycznych

I Ogólnopolska Wystawa Medalierstwa

czerwiec 1963

Warszawa, „Zachęta“, plac Małachowskiego 3

Komisja kwalifikacyjna:

Przewodniczący

Józef Aumiller

Członkowie

Wanda Czelkowska

Zofia Demkowska

Wacław Kowalik

Stanisław Sikora

Józef Stasiński

Komisarz wystawy: Stanisław Sikora

Projekt ekspozycji: Marian Bogusz

Projekt plakatu: Henryk Tomaszewski

Redakcja katalogu: Ada Potocka (CBWA)

Układ graficzny katalogu: Barbara Zbrożyna

Redakcja techniczna: Jan Heydrich (CBWA)

Zdjęcia do katalogu: Tadeusz Rolke, Wiesława Rolke (CBWA), Otto Swoboda

SZTUKA MEDALIERSKA W POLSCE

Wspaniały rozwój medalierstwa włoskiego w wieku XVI znalazł bardzo szybko swoje odbicie w Polsce ostatnich Jagiellonów, tak bardzo związanym przez dwór Bony Sforzy ze słoneczną Italią. Na zaproszenie królewskie wędrują do Polski włoscy artyści wieku Odrodzenia tej miary co Jan Caraglio z Werony, Jan Maria Padovano, Dominik Lampanelli z Wenecji.

Pojawia się szereg medali ręcznie odlewanych które, przekazują nam najpiękniejsze tradycje Renesansu włoskiego i są do dziś dnia ozdobą kolekcji i źródłem natchnienia.

Wykonywane w tym czasie w kraju stemple monet Zygmunta I i Zygmunta Augusta, rżnięte przez nieznaną z nazwiska krajowych medalierów głównie w Krakowie i Wilnie, posiadają niezatarte piętno, świeżość i wdzięk Renesansu włoskiego. Rozkwit medalierstwa w Holandii wzbogacił nas nieco później o dalsze dzieła o tematyce polskiej, m. in. rylca Stefana van Hollanda z Utrechtu.

Wiek XVII dowiódł, iż medal w Polsce stał się już przedmiotem codziennej niemal potrzeby. Liczne medale bite u nas w tym stuleciu, głównie o tematyce dworskiej, wykazują początkowo wpływy flamandzkie i są dziełem medalierów zagranicznych i krajowych, przeważnie z pochodzenia Niemców. Stemple wykonują Henryk Reitz z Saksonii, Jan Engelhardt z Wilna, Ludwik Leoni z Padwy, bracia Gobeliusze z Gdańska.

Pojawiają się pierwsze medale szkoły gdańskiej, medale Gerarda Rogge, Jana Bensheima, zabłyśnie zaś wśród nich niebawem talent Sebastiana Dadlera, który pozostawił po sobie szereg dzieł dużej wartości artystycznej i bogaty materiał ikonograficzny.

Medale tego okresu odznaczają się charakterystycznym dla terenu Polski bogactwem ornamentacji i postaci alegorycznych, będącym wczesnym wyrazem zbliżającego się panowania baroku.

Okresem największego rozwoju gdańskiej sztuki medalierskiej jest druga połowa wieku XVII, gdy w Gdańsku tworzą Jan Höhn z synem tegoż imienia, którzy przekazali nam za pośrednictwem swych medali długi szereg portretów osób współcześnie żyjących oraz widoków miast Pomorza polskiego. Nie było ważniejszego wypadku historycznego, zawartego pokoju, wygranej bitwy, wizyt monarszych, zaślubin — które by nie były upamiętnione przez wybicie medalu. Senat miasta Gdańska czczył kolejne rocznice połączenia Gdańska z Polską przez bicie okazałych medali piętnujących tyranie krzyżacką.

Obok sztuki medalierskiej kwitnie sztuka mincerska. Wśród pięknie bitych medali i monet pojawiają się tzw. donatywy — złote medale o wadze pięciu lub dziesięciu dukatów, ozdobione popiersiem królewskim oraz widokiem miasta Gdańska lub Torunia. Donatywy składane były w darze przez senaty miast królom polskim, którzy następnie rozdawali je osobom wyróżnionym. Zwykle noszone one były na szyi na złotych łańcuchach. Nie znamy na ogół nazwisk artystów, nieraz wysokiej klasy, którzy przygotowywali stemple do monet i donatyw. Byli wśród nich zapewne i Polacy.

Medale doby Jana Sobieskiego wskazują już wyraźnie na wpływy medalierstwa francuskiego. Pojawia się element prostoty oparty na wzorach klasycznych. Wyprawa wiedeńska Jana III pozostawia po sobie kilkadziesiąt medali, o wysokich walorach artystycznych przekazujących nam liczne portrety tego króla. Wśród ich twórców widzimy najlepszych medalierów tych czasów, że wymienimy Holendra Jana Schmeltzinga oraz jego brata Marcina, Jana Guglielmada z Rzymu, słynnego medaliera szwedzkiego Arweda Karlsteena, Daniela Waroy'a oraz norymberczyka Grzegorza Hautscha.

Wpływy medalierstwa francuskiego dominują również za czasów Michała Korybuta, by ustąpić na rzecz wpływów niemieckich i saskich za panowania Augusta II i Augusta III. Z tych czasów znamy liczne medale o tematyce polskiej wykonane przez mistrzów takich jak Marcin Omeis

z Norymbergi, autor znanego medalu na odzyskanie Kamieńca, Christian Wermuth i jego synowie Henryk i Zygmunt. Ponad dwieście medali wykonali Wilhelm Westner i jego syn Andrzej, w tym słynny medal pamiątkowy Augusta II. Spośród licznej plejady medalierów doby saskiej wymienić należy Henryka Pawła Groskurta, Piotra Wenera, Wilhelma Dubut z Gdańska.

Zmienne losy panowania Jana Leszczyńskiego ilustrowali medalami Belg Du Vivier oraz słynna medalierka Anna Maria Saint Urbain, która towarzyszyła królowi wygnane do Luneville.

Medalierstwo polskie przeżyło ponownie okres swego rozkwitu za króla-mecenasa Stanisława Poniatowskiego. Monety i medale jego czasów stanowią zespół o cechach swoistych, różniących się stylem i wyrazem plastycznym od medali Europy współczesnej. Stanisław August dobierał starannie medalierów, sprowadzając do Polski takich mistrzów jak np. Jan Filip Holzhauser, który zorganizował warsztat medalierski otwartej w r. 1765 mennicy warszawskiej. Jego dziełem, poza stemplami mennicznymi, był długi szereg medali o wysokich walorach artystycznych, m. in. słynna suita królów polskich oraz liczne medale portretowe. Król dążył do stworzenia własnej szkoły medalierskiej, do wykorzystania rodzimych talentów. Po śmierci Holzhausera dzieło jego kontynuowali uczniowie Jan Jakub Reichel i Jan Regulski, autor kilku medali o wysokich walorach artystycznych. Spośród innych medalierów czynnych w tym czasie w Polsce wymienić należy warszawianina Antoniego Pingo oraz Fryderyka Constadiusa.

Okres rozbiorów spowodował upadek sztuki medalierskiej. Tym niemniej, po otwarciu mennicy warszawskiej ponownie w r. 1810 zaczyna się kryształizować ośrodek sztuki medalierskiej, którego główną postacią przez długie lata jest artysta o niecodziennym talencie Jan Minheymer. Portrety jego odznaczają się nie tylko wielkim podobieństwem ale są ponadto niezrównane pod względem precyzji wykonania. Obok Minhey-

mera pracują Krüger, Antoni Berendt, później Gottfried Majnert i jego syn Józef. Panującym stylem epoki jest klasycyzm.

Nadchodzi okres Powstania Listopadowego i związanej z nim Wielkiej Emigracji. Do walki o wolność narodu, budzenia sumienia Europy, podtrzymania na duchu słabych — włącza się literatura i sztuka. Medalierstwo staje w pierwszym szeregu walczących, znacząc zupełnie nowy rozdział swych dziejów. W setkach medali bitych głównie za granicą zostaje zauważony i podany do wiadomości ogółu każdy nowy moment, każde ważne wydarzenie powiązane z przebiegiem toczącej się walki.

Wojny Napoleońskie, legiony, pełna dramatycznego napięcia śmierć Józefa Poniatowskiego w nurtach Elstery, walki Powstania Listopadowego, Wiosna Ludów, Powstanie Styczniowe, walka z hakatą pruską, losy przywódców narodu, a przede wszystkim zmagania i cierpienia kraju — znajdują swe odbicie w licznych pracach medalierskich rozpowszechnianych w całej Europie. Medal staje się pamiątką narodową, odezwą, proklamacją, znakiem walki. Sławi walczących, piętnuje wrogów narodu i jego kultury. Najpiękniejsze medale są dziełem francuskich, belgijskich i angielskich medalierów tworzących dla polskiej emigracji lub z własnego natchnienia. Wśród tych artystów widzimy P. J. Davida d'Angers, P. Tasseta z Brukseli, J. Brenneta, A. Bovy, D. Denon i wielu, wielu innych. Niektóre z ich dzieł, jak np. medal bity ku czci J. Lelewela przez Harta są szczytowym osiągnięciem w dziejach współczesnego medalierstwa. Medalierzy przebywający w kraju zmuszeni zostali do milczenia lub występują anonimowo.

Z biegiem czasu, w drugiej połowie wieku XIX i na początku wieku XX charakter tej walki i tematyka prac medalierskich ulega przemianie. Patriotyczna misja polskiego medalierstwa, reprezentowanego już niemal wyłącznie przez nazwiska polskie, zaczyna koncentrować swą uwagę na rocznicach i faktach związanych z walką o odrodzenie narodu. Ośrodkiem tej działalności staje się Galicja, w szczególności zaś Kraków. Ukazują się liczne medale, kolportowane w trzech zaborach, bite z okazji rocznic

i jubileuszów związanych z odsieczą wiedeńską, założeniem Uniwersytetu Jagiellońskiego, Unią Lubelską, Konstytucją Trzeciego Maja. Pojawiają się liczne medale ku czci wodzów narodu, Kościuszki, Mickiewicza oraz postaci współczesnych jak Kraszewskiego, Matejki, Sienkiewicza. Wiele z tych medali nie imponuje poziomem artystycznym, na wielu widoczne są wpływy medalierstwa wiedeńskiego. Obok twórców krajowych widzimy artystów polskich czynnych za granicą takich jak W. Trojanowski pracujący w Paryżu czy A. Madeyski w Rzymie.

Wybuch pierwszej wojny światowej staje się momentem przełomu. Pojawiają się liczne medale o tematyce wojskowej i patriotycznej, których przykładem są prace J. Raszki, K. Chodzińskiego, J. Wysockiego, S. Popławskiego. Po roku 1915 ruch ten rozszerza się na Warszawę, gdzie działa J. Chyliński.

Odbudowa niepodległości Polski zmienia zasadniczo układ stosunków wewnętrznych kraju, co znajduje swój wyraz w dalszych losach polskiego medalierstwa. Opada powoli fala medali i żetonów okolicznościowych o charakterze produkcji rzemieślniczo-grawerskiej, zaś zainteresowanie medalierów zaczyna koncentrować się koło zorganizowanej w r. 1924 mennicy w Warszawie. Placówka ta zaczyna rozwijać ożywioną działalność, ogłaszając szereg konkursów na monetę polską. Pierwsze emisje monet oparte zostały na pracach W. Wasiewicza, W. Jastrzębowskiego, T. Breyera, S. Lewandowskiego.

Ogłoszony w r. 1925 konkurs na monetę złotą wyróżnił prace S. Szukalskiego, A. Madeyskiego, Z. Kamińskiej. Autorami projektów następnych monet zostali E. Wittig oraz S. Ostrowski.

Obok monet pojawiają się coraz liczniejsze medale. Medaliernia mennicy wykonuje szereg medali i plaket projektowanych przez J. Aumillera, kierownika pracowni medalierskiej i S. Koźbielewskiego. Ponadto ukazują się medale współpracujących z mennicą artystów. Twórczość tę cechuje na ogół ujęcie naturalistyczne, które reprezentują A. Madeyski, K. Laszczka, S. Lewandowski, J. Wysocki. Poszukiwanie nowych form

plastycznych obserwujemy w pracach J. Łopieńskiego, P. Wójtowicza, W. Przedwojewskiego, J. Rudnickiego, S. Repety, J. Biernackiego, M. Kotarbińskiego. Sam dla siebie był klasą niezmiernie płodny medalier C. Makowski. Pozostawił on po sobie kilkaset płaskorzeźb w formie plakiet lub medalionów na których sportretował wiele osób biorących wybitny udział w życiu kulturalnym i politycznym kraju w dobie budowy jego niepodległości.

Muzeum mennicy w Warszawie zgromadziło w okresie międzywojennym kilkaset projektów medali i monet w formie odlewów z brązu. Dorobek ten w czasie ostatniej wojny uległ w przeważnej części zniszczeniu.

Po roku 1945 w medalierstwie polskim pojawiać się zaczęła tendencja, do dziś żywa i aktualna — wykonywania medali pamiątkowych w formie odlewu cyzelowanego przez artystę. Ciekawą serię takich medali o tematyce związanej z walką z hitleryzmem wykonał Józef Gosławski. Rozwój medalierstwa w okresie powojennym hamowany był brakiem mennicy i jej urządzeń zniszczonych po barbarzyńsku przez Niemców. Budowa i wyposażenie nowej zupełnie mennicy w Warszawie stworzyły możliwości techniczne tak bardzo potrzebne dla rozwoju polskiego medalierstwa. Obecnie ilość realizowanych projektów medali wzrasta z roku na rok. Obok już znanych nazwisk medalierów pojawiają się nowe talenty.

Najnowszy dorobek medalierstwa polskiego cechuje twórczość oryginalna, odrywająca się od znanych wzorów i schematów, szukająca nowych dróg, nowych sposobów wyrażania myśli i natchnień artysty. Nowe pomysły techniczne idą tu w parze z oryginalnymi rozwiązaniami plastycznymi, prezentującymi ciekawy dorobek o dużej wartości artystycznej, zmierzającymi na gruncie realizmu do nowych form twórczości w dziedzinie medalierstwa.

Dorobek ten, po raz pierwszy obejmujący znakomitą większość prac artystów medalierów czynnych w kraju — przedstawia otwarta obecnie wystawa.

Władysław Terlecki

Katalog

JÓZEF GOSŁAWSKI (1908—1963)

Studia artystyczne odbywał w Państwowej Szkole Sztuk Zdobniczych i Przemysłu Artystycznego w Krakowie, a następnie w krakowskiej Akademii Sztuk Pięknych. Uzyskał dyplom w Królewskiej Akademii Sztuk Pięknych w Rzymie. Wystawiał od 1933 r. w Polsce i za granicą (Wiedeń 1933, Rzym 1938, 1939). W latach wojny ukrywając się na wsi lubelskiej tworzył szereg medali m. in. ku czci ofiar Majdanka.

Od 1945 r. przez trzy lata bierze udział w konserwacji zabytkowych kamieniczek w Kazimierzu Dolnym. W roku 1948 obejmuje Katedrę Medalierstwa i Rzeźby w Wyższej Szkole Sztuk Plastycznych w Poznaniu. Projektuje w tym czasie dwa pomniki: Mickiewicza w Gorzowie Wlkp. i Ofiar Obozu w Żabikowie. Pracuje nad rzeźbą „Muzyka” dla warszawskiej MDM oraz nad czterema płaskorzeźbami dla gmachu Rady Państwa w Warszawie. Ukończył równocześnie około 10 nowych medali w brązie. Uczestnik licznych konkursów, otrzymał ok. 30 nagród m. in. I nagrodę zespołową w II etapie Konkursu na Pomnik Bohaterów Warszawy, Warszawa 1959; II nagrodę w Konkursie na Pomnik I Armii WP, Warszawa 1960. Brał udział w wielu wystawach, m. in.: Rzeźba Warszawska 1945—1958, Warszawa 1958; Rzeźba Polska 1945—1960, Warszawa 1960; Wystawa Rzeźby w 15-lecie PRL, Warszawa 1961; XX-lecie Ludowego Wojska Polskiego w Twórczości

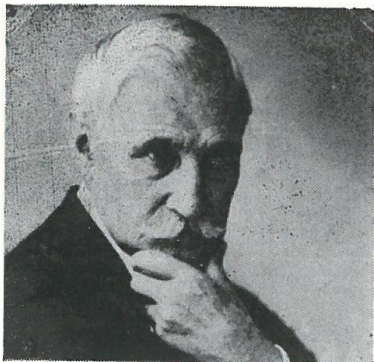
Plastycznej, Warszawa 1963. Za granicą brał udział w Światowej Wystawie Medalierstwa, Praga 1959; wystawa indywidualna jego prac odbyła się w Warszawie w 1960 r.; wystawa pośmiertna, Warszawa 1963. W ostatnich dniach życia Józef Gosławski kończy medal VII wieków Warszawy, pracuje nad medalem XX-lecia Wojska Polskiego, XX-lecia Bitwy pod Lenino i medalem upamiętniającym setną rocznicę powstania styczniowego. Laureat dorocznej nagrody Ministra Obrony Narodowej za twórczość o tematyce wojskowej w 1962 r. Prace w zbiorach Muzeum Narodowego w Warszawie, Muzeum Wojska Polskiego w Warszawie, w zbiorach Towarzystwa im. Fryderyka Chopina w Warszawie.

1. Majdanek, 1940, brąz, śr. 8, awers-rewers
2. Bohaterskiej Warszawie, 1949, brąz, śr. 11, awers-rewers
3. Lenino, 1953, brąz, śr. 8, awers-rewers
4. Westerplatte II, 1954, brąz, śr. 10, awers-rewers
5. Kołobrzeg, 1945—1955, 1955, brąz, 15×9, awers-rewers
6. Adam Mickiewicz, 1955, brąz, śr. 8, awers-rewers
7. Grunwald, 1960, brąz, śr. 11, awers-rewers
8. W XV-lecie walki o Ziemię Piastowskie, 1960, brąz, śr. 10, awers-rewers
9. Męczennikom Obozów Koncentracyjnych, 1961, brąz, śr. 12, awers-rewers
10. Nigdy wojny!, 1963, brąz, śr. 12, awers-rewers
11. Projekt monety 10 zł, brąz, śr. 20

Józef Gosławski,
Nigdy wojny,
brąz, awers-rewers

STANISŁAW ROMAN LEWANDOWSKI (1859—1940)

Studia artystyczne odbył w Szkole Sztuk Pięknych w Krakowie, a następnie w Wiedeńskiej Akademii Sztuk Pięknych, uzyskując dyplom w 1886 r. Po ukończeniu studiów pracuje początkowo w Krakowie i Lwowie, a następnie osiada w Wiedniu. Powstają tu dzieła rzeźbiarskie „Zaporożec” i „Thetis z Zeusem”, za którą otrzymuje pierwszy złoty medal.

W okresie tym wykonuje płaskorzeźbę portretową na grobowcu Marceliny Czartoryskiej w kościele Mariackim w Krakowie (1897), płaskorzeźbę Fryderyka Chopina na pomnik w Dusznikach Zdroju, szereg plaket, medali portretowych, popiersi i projektów pomników, wśród nich pomnik Tadeusza Kościuszki dla Waszyngtonu. W 1914 r. za projekt pomnika Tarasa Szewczenki w Kijowie otrzymuje I nagrodę. Złoty medal przynosi mu monumentalna rzeźba „Słowianin zrywający pęta”. Pierwsza wojna światowa zastaje go w Wiedniu, gdzie rozwija żywą działalność społeczną wśród polskiej emigracji. Powstają wtedy medale H. Sienkiewicza, A. Mickiewicza, I. Paderewskiego i w. in. W latach 1920—1924 wykłada rzeźbę w Technisches Museum für Industrie und Gewerbe w Wiedniu. W 1925 r. obejmuje stanowisko głównego medaliera w Mennicy Państwowej w Warszawie. Lata 1927—1930 spędza w Wiedniu. W 1930 r. powraca do Warszawy. Pracuje nad rekonstrukcją rzeźb przy odbudowie Zamku Królewskiego oraz zabytkowych gmachów War-

szawy. Tworzy szereg plaket i medali m. in.: Chrobrego, R. Traugutta, A. Grottgera, J. Słowackiego, Jana III Sobieskiego, A. Mickiewicza, T. Kościuszki, B. Gębarzewskiego oraz wiele rzeźb portretowych w brązie. Był członkiem wiedeńskiego Künstlerhaus, Austriackiego Towarzystwa Numizmatycznego oraz Polskiego Stowarzyszenia „Sztuka”. Publikował wiele prac m. in. monografię H. Siemiradzkiego.

12. A. Mickiewicz I, srebro, śr. 5
13. A. Mickiewicz II, srebro, śr. 2,2
14. H. Sienkiewicz, srebro, śr. 6
15. T. Kościuszko, srebro, śr. 6
16. F. Chopin I, srebro, śr. 5
17. F. Chopin II, srebro, śr. 2,2
18. I. Paderewski, srebro, śr. 6
19. Ks. J. Poniatowski, brąz, 13 × 10

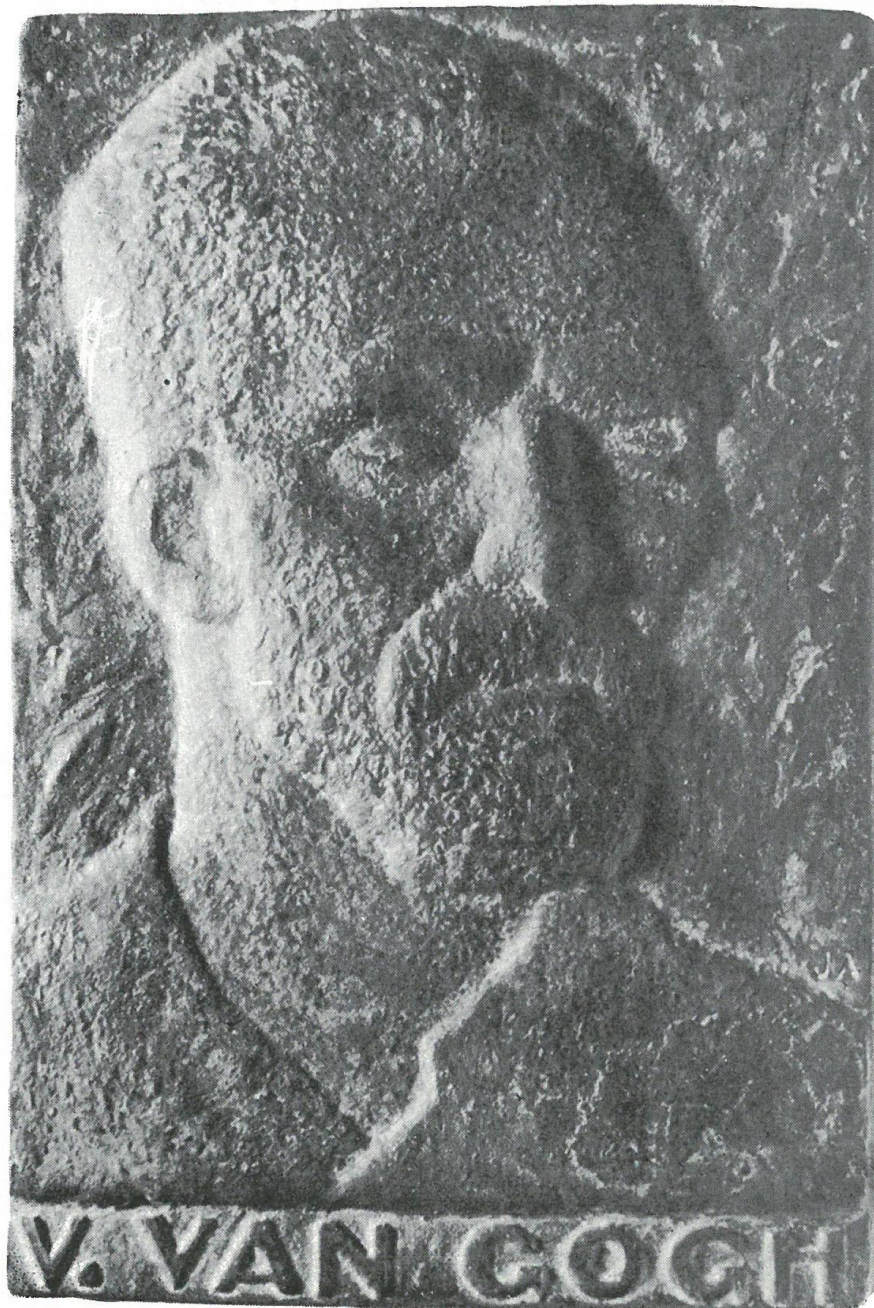
Stanisław Roman Lewandowski, T. Kościuszko, srebro

JÓZEF AUMILLER, WARSZAWA

Ur. w 1892 r. Studia artystyczne odbył w Szkole Sztuki Stosowanej i Szkole Sztuk Pięknych im. W. Gersona w Warszawie. W okresie międzywojennym uczestniczył w wystawach Towarzystwa Zachęty Sztuk Pięknych, Instytutu Propagandy Sztuki w Warszawie oraz w wystawach za granicą m. in.: Światowa Wystawa Sztuki Dekoracyjnej, Paryż 1937 (srebrny medal w dziale rzeźby, brązowy — za prace medalierskie) i wystawy w Stanach Zjednoczonych. Wystawa indywidualna w Pradze Czeskiej 1933. Po wojnie bierze udział w wystawach ogólnopolskich i okręgowych m. in.: I i III OWP, Warszawa 1950, 1952; 10 lat Ludowego Wojska Polskiego w Plastyce, Warszawa 1953; Rzeźba Warszawska 1945—1958, Warszawa 1958; Rzeźba Polska 1945—1960, Warszawa 1960; Wystawa Rzeźby w 15-lecie PRL, Warszawa 1961. Za granicą brał udział w Międzynarodowej Wystawie Medali Współczesnych, Wiedeń 1959; Haga 1963. Uczestnik wielu konkursów rzeźbiarskich i medalierskich na których otrzymał szereg nagród i wyróżnień. Profesor na Wydziale Medalierstwa Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie. Prace w zbiorach Ministerstwa Kultury i Sztuki oraz w Stanach Zjednoczonych.

20. *Madonna z dzieciątkiem (wg. Rafaela)*, 1932, srebro, śr. 1,5
21. *Gen. Karol Świerczewski*, 1956, śr. 11
22. *Prof. Czesław Jędraszko*, 1957, brąz, 17,5×13,5
23. *Juliusz Słowacki*, 1959, brąz, śr. 5,5
24. *Mikołaj Kopernik*, 1959, brąz, śr. 15,5
25. *Vincent van Gogh*, 1962, brąz, 14×9,5
26. *Prof. Wacław Sierpiński*, brąz, śr. 5,5, awers-rewers

Józef Aumiller, Vincent van Gogh, brąz

TERESA BRZÓSKIEWICZ-BUKAJŁO, WARSZAWA

W 1957 r. ukończyła ASP w Warszawie. Bierze udział w wystawach ogólnopolskich i okręgowych m. in.: Rzeźba Polska 1945—1960, Warszawa 1960; Wystawa Rzeźby w 15-lecie PRL, Warszawa 1961; XX-lecie Ludowego Wojska Polskiego, Warszawa 1963. Za granicą eksponuje swe prace na salonie Niezależnych, Paryż 1960 oraz na Międzynarodowej Wystawie w Cité Universitaire, Paryż 1960, 1961. Indywidualne wystawy: Cannes 1960; Salon Notre Dame, Paryż 1961; SARP, Warszawa 1961; Galeria ZPAP, Warszawa 1962. Prace w zbiorach Ministerstwa Kultury i Sztuki oraz prywatnych w Paryżu, Cannes, Londynie, Kalifornii, Danii i Algerii.

- 27. Jesień, ołów, 12×8,5
- 28. Przedszkole, ołów, 11,5×16
- 29. Kompozycja, cyna, 7×8,5
- 30. Pielęgniarka, cyna, śr. 8

Teresa Brzósiewicz-Bukajto, Jesień, ołów

BRONISŁAW CHROMY, KRAKÓW

Ur. w 1925 r. W 1956 r. ukończył ASP w Krakowie. Bierze udział w wystawach ogólnopolskich i okręgowych m. in.: Wystawa Młodej Plastyki Polskiej, Warszawa 1955; Wystawa Młodej Plastyki, Sopot 1958; Rzeźba Polska 1945—1960, Warszawa 1960; Wystawa Rzeźby w 15-lecie PRL, Warszawa 1961. Za granicą wystawiał w Finlandii 1958. Indywidualna wystawa w Krakowie 1961. Otrzymał szereg nagród i wyróżnień w konkursach na projekty pomników. Prace w zbiorach Muzeum Narodowego w Krakowie i Ministerstwa Kultury i Sztuki.

31. *Sowa I, I Wystawa Rzeźb na Plantach, Kraków 1961, brąz, 10,2×11,5*
32. *Sowa II, I Wystawa Rzeźb na Plantach, Kraków 1961, brąz, 10,2×11,5*
33. *700-lecie Krakowa I, brąz pat., śr. 6*
34. *700-lecie Krakowa II, brąz, śr. 6*

*Bronisław Chromy, Sowa,
I Wystawa Rzeźb na Plantach,
Kraków 1961, brąz*

WANDA CZELKOWSKA, KRAKÓW

Studia artystyczne ukończyła w ASP w Krakowie w 1954 r. Bierze udział w wystawach ogólnopolskich i okręgowych m. in.: Wystawa Młodej Plastyki, Sopot 1957; Rzeźba Polska 1945—1960, Warszawa 1960; Wystawa Rzeźby w 15-lecie PRL, Warszawa 1961. Za granicą wystawiała w Norwegii 1958. Uczestniczy w konkursach m. in.: konkurs na rzeźbę parkową dla Krakowa, I nagroda. Prace w zbiorach Muzeum Narodowego w Krakowie i Ministerstwa Kultury i Sztuki.

Wanda Czełkowska,
Medal odlany z okazji 50-lecia ZPAP
Kraków 1911—1961, brąz,

TEODORA DĄBROWSKA, WARSZAWA

Studia artystyczne odbyła w Warszawie, Paryżu, Florencji i Berlinie. Bierze udział w wystawach ogólnopolskich i okręgowych m. in.: I OWP, Warszawa 1950; Rzeźba Warszawska 1945—1958, Warszawa 1958; Rzeźba Polska 1945—1960, Warszawa 1960; Ogólnopolskie Wystawy Plastyki w Radomiu. Indywidualna wystawa jej prac odbyła się w Warszawie 1960. Uczestniczy w konkursach na monety uzyskując nagrody i wyróżnienia. Prace w zbiorach Muzeum Narodowego w Warszawie, Muzeum Regionalnego w Częstochowie, Muzeum Historycznego w Warszawie i Ministerstwa Kultury i Sztuki.

36. Odbudowa Warszawy, 1947, gips, 24×24
37. Marcei Nowotko, 1958, gips, śr. 20
38. Ciężarówiec, 1959, gips, 22×17
39. Koreańczyk, 1959, gips, 17,5×15
40. Mazowszanka z gołębiem pokoju, 1960, gips, śr. 20

Teodora Dąbrowska,
Mazowszanka z gołębiem pokoju, 1960 gips

ZOFIA DEMKOWSKA, WARSZAWA

W 1952 r. ukończyła ASP w Warszawie. Bierze udział w wystawach ogólnopolskich i okręgowych m. in.: Rzeźba Warszawska 1945—1958, Warszawa 1958; Rzeźba Polska 1945—1960, Warszawa 1960; Wystawa Rzeźby w 15-lecie PRL, Warszawa 1961. Za granicą eksponowała swe prace na Międzynarodowej Wystawie Medali Współczesnych, Wiedeń 1959. Indywidualne wystawy w Warszawie 1958, w Paryżu 1960. Prace w zbiorach Ministerstwa Kultury i Sztuki i Cabinet des Médailles w Paryżu.

41. *Dzieci wiejskie, 1949, brąz, 20×13,6*
42. *Butgarka, 1953, brąz, 5,2×5,9, awers-rewers*
43. *Pani w oknie, 1956, brąz, 7×7, awers-rewers*
44. *Karuzela, 1960, brąz, śr. 13,7*
45. *Dziecko w masce, 1960, brąz, 13,7×12,5*
46. *Medalion dla T. W., 1960, brąz, śr. 20*
47. *Głowa w owalu, 1960, brąz, 5,8×6,5*
48. *Kompozycja dla Zofii B., 1963, brąz, 11,7×9,7, awers-rewers*
49. *Uczesanie, 1963, brąz, 12×12,2*
50. *Alchemik, 1963, brąz, 13,2×13,2*

Zofia Demkowska, Alchemik, brąz

Wielki Alchemik, 1950, brąz, 10,5 x 10,5 cm

Wielki Alchemik, 1950, brąz, 10,5 x 10,5 cm

Wielki Alchemik

ZOFIA DZIELIŃSKA, KRAKÓW

Studia artystyczne odbyła w prywatnych szkołach rzeźbiarskich we Lwowie, Wiedniu, Paryżu oraz w ASP w Krakowie. Od 1930 r. uczestniczy w ruchu wystawienniczym, eksponując swe prace na wystawach w Krakowie, Lwowie, Poznaniu, Warszawie, Zakopanem. Za granicą wystawiała m. in.: Salon d'Automne, Paryż 1935; Międzynarodowa Wystawa Rzeźby w Carrarze, 1957. Indywidualna wystawa, Lwów Muzeum Przemysłu Artystycznego 1932. Zrealizowała szereg rzeźb w marmurze do parku im. dr Jordana w Krakowie i medale dla m. Lwowa.

Zofia Dzięcińska,
Portret Ignacego Zakrzewskiego, gips

JANINA GŁADYSZ-MIRECKA, WARSZAWA

Studia artystyczne odbyła w ASP w Warszawie, dyplom na wydziale rzeźby otrzymała w 1955 r. Twórczość w zakresie rzeźby, medalierstwa, ceramiki i konserwacji rzeźby. Udział w wystawach ogólnopolskich i okręgowych m. in.: Rzeźba Polska 1945—1960, Warszawa 1960; Wystawa Rzeźby w 15-lecie PRL, Warszawa 1961. Uczestniczy w konkursach na medale, m. in. M. Curie-Skłodowskiej, Wojska Polskiego. Wystawa indywidualna rzeźby i projektów pomnika ku czci pomordowanych, Grudziądz 1956. Szereg realizacji plastycznych m. in.: medaliony i płaskorzeźby w pałacu Raczyńskich w Warszawie, płaskorzeźby w Pałacu Łazienkowskim w Warszawie, pałacu Wilanowskim i pałacu Branickich w Białymstoku.

53. *Aktywista, ceramika, 10×12*

54. *Kompozycja, ceramika, 22×8*

55. *Festiwal Młodzieży w Warszawie, brąz, śr. 15*

56. *Portret prof. Feliksa Rączkowskiego, brąz, śr. 15*

Janina Gładysz-Mirecka, Aktywista, ceramika

FRANCISZEK HABDAS, WARSZAWA

Ur. w 1906 r. Studia artystyczne odbył w ASP w Krakowie i Warszawie. W 1936 r. uzyskał dyplom Akademii Sztuk Pięknych w Zagrzebiu. Przed wojną wystawiał w Warszawie w Towarzystwie Zachęty Sztuk Pięknych i w Instytucie Propagandy Sztuki otrzymując liczne nagrody. Po wojnie ukończył Wydział Architektury Politechniki Warszawskiej. Bierze udział w wystawach ogólnopolskich i okręgowych m. in.: II i IV OWP, Warszawa 1951, 1954; Rzeźba Warszawska 1945—1958, Warszawa 1958; Rzeźba Polska 1945—1960, Warszawa 1960; Wystawa Rzeźby w 15-lecie PRL, Warszawa 1961; XX-lecie Ludowego Wojska Polskiego, Warszawa 1963; Wystawy Ogólnopolskie Plastyki, Radom 1949, 1959. Za granicą wystawiał na Międzynarodowej Wystawie Rzeźby w Carrarze 1957. Indywidualna wystawa w Warszawie 1957. Uczestniczy w konkursach, m. in.: konkurs na rzeźbę sportową, 1948, I nagroda. W 1952 r. przebywał w Paryżu jako stypendysta Ministerstwa Kultury i Sztuki.

57. Medal ku czci Fleminga, sztuczne tworzywo, śr. 10, awers-rewers

58. Medal ku czci Mikołaja Kopernika, gips, śr. 10

59. Medal w XV-lecie Wojska Polskiego I, brąz, śr. 20, awers-rewers

60. Medal w XV-lecie Wojska Polskiego II, brąz, śr. 20

Franciszek Habdas, Medal ku czci Fleminga, sztuczne tworzywo, awers-rewers

JAN JAKÓB, POZNAŃ

Ur. w 1908 r. Studia artystyczne odbył w Szkole Sztuk Zdobniczych w Poznaniu i ASP w Warszawie. Bierze udział w wystawach ogólnopolskich i okręgowych m. in.: Rzeźba Polska 1945—1960, Warszawa 1960; Wystawy Ogólnopolskie Plastyki w Radomiu 1959, 1960; Wystawa Rzeźby w 15-lecie PRL, Warszawa 1961. Za granicą brał udział w Międzynarodowej Wystawie w Rostocku. Uczestnik wielu konkursów rzeźbiarskich i medalierskich m. in. konkursu na medal XX-lecia Odrodzenia Polskiej Rzeczypospolitej, Warszawa 1938, II nagroda.

61. Libelt, aluminium, śr. 20
62. Chopin, aluminium, śr. 21
63. Odwieczna straż I, aluminium, śr. 16,5
64. Front Jedności, aluminium, śr. 20
65. Odwieczna straż II, aluminium, śr. 20

Jan Jakób, Front Jedności, aluminium

KAZIMIERZ JANIGA, WARSZAWA

Ur. w 1923 r. Studia artystyczne ukończył w ASP w Warszawie w 1957 r. Udział w wystawach ogólnopolskich m. in.: I Ogólnopolska Wystawa Ceramiki i Szkła Artystycznego, Wrocław 1954, wyróżnienie zesp.; Ogólnopolska Wystawa Plastyki, Radom 1961; Wystawa Rzeźby w 15-lecie PRL, Warszawa 1961. Prace w zbiorach Ministerstwa Kultury i Sztuki.

Kazimierz Janiga, Projekt monety 10 zł., gips

SEWERYN JASIŃSKI, WARSZAWA

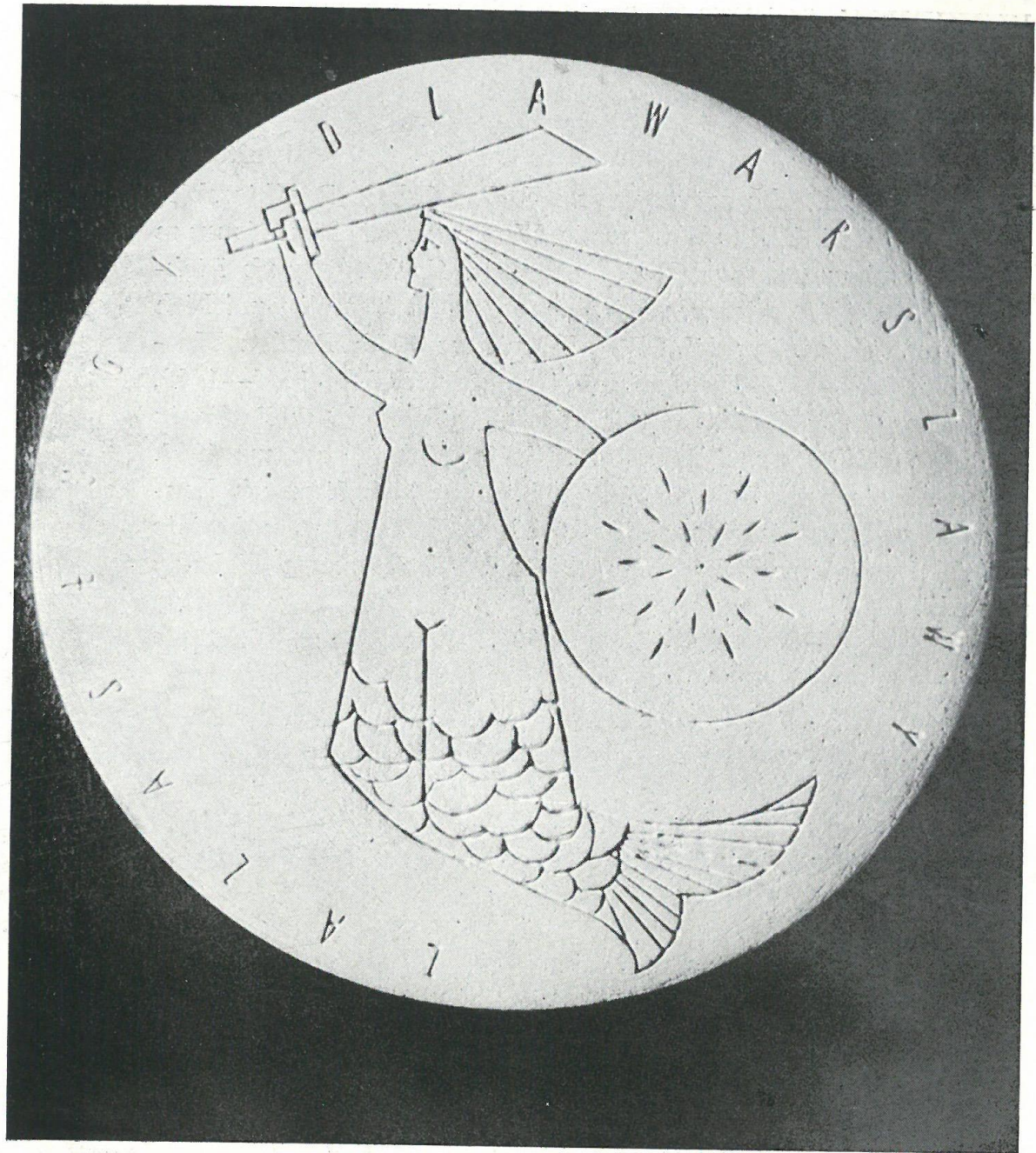
Ur. w 1908 r. Studia artystyczne odbył w ASP w Krakowie i Warszawie uzyskując w 1952 r. dyplom. Twórczość w zakresie rzeźby, medalierstwa i grafiki. Bierze udział w wystawach ogólnopolskich i okręgowych m. in.: III OWP, Warszawa 1952; Wystawa Rzeźby w 15-lecie PRL, Warszawa 1961; XX-lecie Ludowego Wojska Polskiego, Warszawa 1963. W konkursach rzeźbiarskich i graficznych uzyskuje nagrody i wyróżnienia. Prace w zbiorach Muzeum Wojska Polskiego w Warszawie.

67. *Syrena — za zasługi dla Warszawy, gips, śr. 20*

68. *Adam Mickiewicz (projekt monety 5 zł), gips, śr. 20, awers-rewers*

69. *Orzeł — Polska Rzeczpospolita Ludowa, gips, śr. 20*

Seweryn Jasiński,
Syrena — za zastugi dla Warszawy, gips

WINCENTY KASPRZYCKI, WARSZAWA

Ur. w 1906 r. Studia artystyczne odbył w Szkole Rzeźbiarskiej w Zakopanem i ASP w Warszawie. W okresie międzywojennym uczestniczył w wystawach Towarzystwa Zachęty Sztuk Pięknych. Po wojnie bierze udział w wystawach ogólnopolskich i okręgowych m. in.: III OWP, Warszawa 1952; Rzeźba Warszawska 1945—1958, Warszawa 1958; Rzeźba Polska 1945—1960, Warszawa 1960; Ogólnopolskie Wystawy Plastyki w Radomiu 1959, 1960; Wystawa Rzeźby w 15-lecie PRL, Warszawa 1961. Za granicą wystawiał we Włoszech. Uczestnik licznych konkursów rzeźbiarskich i medalierskich na których otrzymał wiele nagród i wyróżnień. Prace w zbiorach Ministerstwa Kultury i Sztuki.

70. *Syrena I (Miasto Niezwyciężone Warszawa), brąz, śr. 20, 5*
71. *Mickiewicz I, gips, śr. 15*
72. *Mickiewicz II, gips, śr. 15*
73. *Mickiewicz III, gips, śr. 15*
74. *Mickiewicz IV, gips, śr. 15*
75. *Syrena II, 1963, gips malowany, śr. 15*
76. *Syrena III, gips, śr. 20*
77. *St. Królak, gips, śr. 15*
78. *Mickiewicz V, gips, śr. 18*

Wincenty Kasprzycki, Syrena — Miasto niezwyciężone Warszawa, brąz

JÓZEF KOPCZYŃSKI, POZNAŃ

Ur. w 1930 r. W 1956 r. ukończył PWSSP w Poznaniu. Bierze udział w wystawach ogólnopolskich i okręgowych m. in.: Wystawa Młodej Plastyki Polskiej, Sopot 1957, 1958, 1959; Wystawy Ogólnopolskie Plastyki w Radomiu 1958, 1960; Wystawa Rzeźby w 15-lecie PRL, Warszawa 1961. W 1955 r. otrzymał wyróżnienie w konkursie na płaskorzeźbę Adama Mickiewicza, w 1957 r. wyróżnienie na wystawie w Sopocie, w 1961 r. I nagrodę w konkursie na Pomnik Słowackiego.

79. Akt I, 1962, brąz, 16×6,5
80. Akt II, 1962, brąz, 15,1×5
81. Akt III, 1962, brąz, 8,3×3
82. Skorpion I, 1962, brąz, 6,8×7,8
83. Skorpion II, 1962, brąz, 6,9×8
84. Skorpion III, 1962, brąz, 6,6×7,9
85. Głowa, 1962, brąz, 6,7×4,6
86. Matka z dzieckiem, 1962, brąz, 9,7×3,4

Józef Kopczyński,
Skorpion II, brąz

ANTONI KOSTRZEWA, KRAKÓW

Antoni Kostrzewa,
Henryk Wójcik,
brąz, awers-rewers

Ur. w 1926 r. W latach 1945—1946 studiował w Instytucie Sztuk Plastycznych w Krakowie, następnie w krakowskiej ASP. Bierze udział w wystawach ogólnopolskich i okręgowych m. in.: Wystawa Młodej Plastyki, Warszawa 1955; Rzeźba Polska 1945—1960, Warszawa 1960. Uczestniczy w konkursach uzyskując nagrody.

87. Henryk Wójcik, brąz, śr. 10, awers-rewers
88. XV-lecie Liceum w Wiśniczu Nowym, brąz, śr. 9, awers-rewers
89. Józef Kostrzewa, brąz, śr. 8, awers-rewers
90. 50-lecie ZPAP, brąz, śr. 9, awers-rewers
91. Łukasz Karwowski, brąz, śr. 9,5, awers-rewers
92. TPSP 1854—1954, brąz, 7,5×8,5, awers-rewers
93. Prof. Władysław Borusiewicz, brąz, śr. 10

WACŁAW KOWALIK, WARSZAWA

Ur. w 1913 r. Po studiach w Szkole Sztuk Zdobniczych i Malarstwa ukończył ASP w Warszawie w 1929 r. Bierze udział w wystawach ogólnopolskich i okręgowych m. in.: I OWP, Warszawa 1950; 10 lat Ludowego Wojska Polskiego, Warszawa 1953; Rzeźba Warszawska 1945—1958, Warszawa 1958; Rzeźba Polska 1945—1960, Warszawa 1960; Ogólnopolskie Wystawy Plastyki w Radomiu 1953, 1957, 1960. Za granicą wystawiał na Międzynarodowej Wystawie Rzeźby w Carrarze 1957 i na Międzynarodowej Wystawie Medali w Hadze 1963. Uczestniczył w licznych konkursach otrzymując szereg nagród i wyróżnień m. in. konkurs olimpijski 1948; konkurs na pomnik Bohaterów Warszawy, 1959; konkurs na pomnik Słowackiego, 1961. Ważniejsze realizacje medalierskie: Medal Grunwaldzki, Medal 1000-lecia monety polskiej, Medal Mistrzostw Świata w Szermierce. Prace w zbiorach Ministerstwa Kultury i Sztuki.

94. 1000-lecie Państwa Polskiego, brąz, śr. 22, awers-rewers
95. 1000-lecie Monety Polskiej, brąz, śr. 20, awers-rewers
96. Mieszko I i Bolesław Chrobry, brąz, śr. 31
97. Medal Grunwaldzki, brąz, śr. 33, awers-rewers
98. Grunwald, brąz, śr. 20
99. 4 medaliony z 1863 r.: J. Dąbrowski, R. Traugutt, Z. Padlewski, W. Wróblewski, 1963, brąz, śr. 20
100. Na straży pokoju, brąz, śr. 20, awers-rewers
101. Ludwik Waryński, brąz, śr. 20
102. Szermierka, brąz, śr. 20, awers-rewers
103. Projekt monety 1 zł., gips, śr. 22, awers-rewers

Wacław Kowalik,
1000-lecie Państwa Polskiego,
brąz, awers-rewers

PIOTR KOWALSKI, KATOWICE

Ur. w 1895 r. W latach 1910—1914 odbywał studia rzeźbiarskie w Artystycznym Zakładzie Rzeźbiarskim w Kielcach. Twórczość w zakresie rzeźby i medalierstwa tematycznie związana z historią Polski. Od 1925 r. uczestniczy w wystawach ogólnopolskich i okręgowych m. in.: III OWP, Warszawa 1952; Rzeźba Polska 1945—1960, Warszawa 1960; Wystawa Rzeźby w 15-lecie PRL, Warszawa 1961; XX-lecie Ludowego Wojska Polskiego, Warszawa 1963. Wystawy indywidualne: Warszawa 1961; Katowice, Sosnowiec 1962; Będzin 1963. Bierze udział w konkursach rzeźbiarskich, w konkursach na projekty monet, m. in.: w konkursie 15-lecia Wojska Polskiego. Laureat nagrody m. Sosnowca 1959 i nagrody Ministerstwa Kultury i Sztuki za całokształt twórczości artystycznej. Prace w zbiorach Muzeum im. M. Kopernika we Fromborku, Muzeum Świętokrzyskiego w Kielcach i Ministerstwa Kultury i Sztuki.

Piotr Kowalski, Model monety 10 zł., drzewo

BARBARA LIS-ROMAŃCZUKOWA, OLSZTYN

Studia artystyczne ukończyła w PWSSP w Gdańsku uzyskując dyplom w 1960 r. Udział w Międzynarodowej Wystawie Medali, Haga 1963. Uczestniczy w konkursach m. in.: konkurs na medal 10 wieków Gdańska, 1962, I nagroda; konkurs na medal Mistrzostw Świata w Szermierce, 1963 (bity w Mennicy Państwowej).

106. *Dziewczyna w czapie, 1960, brąz, śr. 7,3*
107. *Dziewczyna z kwiatkiem, 1961, brąz, śr. 9*
108. *Miss Nancy, 1961, biały metal, 6,7×7*
109. *Jazzmani — Taniec, 1962, brąz, 13×9*
110. *Pierrot — Miasteczko, 1962, brąz, śr. 9,5*
111. *Dziewczyna z ptakami, 1962, brąz, 13,5×9*
112. *Smutny ptak — Martwa natura, 1962, brąz, 10×7,5*
113. *Flecistka — Taniec, 1962, brąz, 14,5×13,5*
114. *Stary Lucjan — Martwa natura, 1963, brąz, śr. 9,2, awers-rewers*

*Barbara Lis-Romańczukowa,
Stary Lucjan, brąz*

EDMUND MAJKOWSKI, WARSZAWA

Ur. w 1929 r. Studia artystyczne ukończył w 1955 r. w ASP w Warszawie. Bierze udział w wystawach ogólnopolskich i okręgowych m. in.: 10 Lat Ludowego Wojska Polskiego w Plastyce, Warszawa 1953, wyróżnienie; Wystawa Młodej Plastyki, Warszawa 1955; Rzeźba Polska 1945—1960, Warszawa 1960; Wystawy Ogólnopolskie Plastyki w Radomiu 1953, 1956; Wystawa Rzeźby w 15-lecie PRL, Warszawa 1961; XX-lecie Ludowego Wojska Polskiego, Warszawa 1963. Uczestniczy w szeregu konkursach w których otrzymuje wiele nagród m. in.: konkurs na Łuk Wyzwolenia w Lublinie, II nagroda; konkurs na pomnik Obrońców Westerplatte w Gdańsku, II nagroda; konkurs na pomnik Wyzwolenia w Oświęcimiu, 1959, I nagroda; konkurs na pomnik Bohaterów Warszawy, 1959, wyróżnienie I-go stopnia w drugim etapie; konkurs na pomnik Żołnierzy I-szej Armii WP w Warszawie, III nagroda i wyróżnienie. Otrzymał wyróżnienie Ministra Obrony Narodowej, 1961. Prace w zbiorach Muzeum Wojska Polskiego w Warszawie, Muzeum Historii Polskiego Ruchu Rewolucyjnego w Warszawie, Muzeum Ziemi Mazurskiej w Olsztynie, Ministerstwa Kultury i Sztuki.

120. Ludowe Wojsko, brąz, 32×22
121. Wrzesień 1939, ceramika, 30×48
122. Lenino, brąz, śr. 22
123. Bez tytułu, brąz, 19×22
124. Cekaemiści, brąz, 10×20
125. Berlin, brąz, 19×22

JÓZEF MARKIEWICZ, WARSZAWA

Ur. w 1913 r. Studia artystyczne odbył na Wydziale Sztuk Pięknych Uniwersytetu M. Kopernika w Toruniu, dyplom otrzymał w 1951 r. Uczestniczył w wystawach ogólnopolskich i okręgowych m. in.: II OWP, Warszawa 1951, II nagroda; wystawa Młodzież Walczy o Pokój, Warszawa 1951, wyróżnienie; XX-lecie Ludowego Wojska Polskiego, Warszawa 1963. Za granicą udział w Wystawie Sztuki Polskiej w Pekinie i Szanghaju 1954; w Międzynarodowej Wystawie Rzeźby w Carrarze, 1957. Uczestniczył w licznych konkursach zdobywając szereg nagród i wyróżnień m. in.: III nagroda w konkursie na medal 15-lecia WP, 1958. Szereg realizacji plastycznych m. in.: płaskorzeźba w Parku Kultury w Warszawie; 3 rzeźby na Starym Rynku w Gdańsku. Prace w zbiorach Ministerstwa Kultury i Sztuki.

126. Chopin, brąz, śr. 20

127. Pierwsza miłość, brąz, 18×10

Józef Markiewicz, Pierwsza miłość, brąz

STEFAN MOMOT, WARSZAWA

Ur. w 1909 r. Studia artystyczne odbył w ASP w Warszawie, dyplom 1947. Uczestniczy w wielu wystawach ogólnopolskich i okręgowych m. in.: III Ogólnopolski Salon Plastyki, Poznań 1948; I OWP, Warszawa 1950; Rzeźba Polska 1945—1960, Warszawa 1960; Ogólnopolska Wystawa Plastyki w Radomiu 1960; Wystawa Rzeźby w 15-lecie PRL, Warszawa 1961. Bierze udział w konkursach otrzymując szereg nagród i wyróżnień, m. in. w konkursie na pomnik Powstańców Śląskich na Górze św. Anny uzyskał jedną z równorzędnych II nagród. Prace w zbiorach Ministerstwa Kultury i Sztuki.

Stefan Momot, Święto robotnicze, gips

WIESŁAW MÜLDNER-NIECKOWSKI, WARSZAWA

Ur. w 1915 r. Ukończył studia artystyczne z zakresu rzeźby i malarstwa w Académie de la Grande Chaumière w Paryżu oraz Wydział Architektury Wnętrz w PWSSP w Poznaniu. Oprócz wymienionych dyscyplin uprawia grafikę. Bierze udział w wystawach ogólnopolskich i okręgowych m. in.: III OWP, Warszawa 1952; 10 lat Ludowego Wojska Polskiego w Plastyce, Warszawa 1953; Rzeźba Warszawska 1945—1958, Warszawa 1958; Rzeźba Polska 1945—1960, Warszawa 1960; Ogólnopolskie Wystawy Plastyki w Radomiu 1948, 1955, 1957; Wystawa Rzeźby w 15-lecie PRL, Warszawa 1961. Za granicą ekspozował swoje prace na Międzynarodowej Wystawie Rzeźby w Carrarze 1957. Wystawy indywidualne w Warszawie 1956; Salon d'Automne, Foyer Int. des Artistes, Paryż 1960. Uczestniczy w konkursach na rzeźbę monumentalną m. in.: Międzynarodowy Konkurs na pomnik Buddy w Indii (New Delhi), 1956, II nagroda; ogólnopolski konkurs na płaskorzeźbę Mickiewicza, 1955, wyróżnienie I stopnia. Prace w zbiorach Ministerstwa Kultury i Sztuki oraz za granicą w Paryżu w Galerie Suisse, Monachium, Londynie, Kanadzie i Czechosłowacji.

130. Karol Darwin, 1950, brąz, śr. 9
131. Curie-Skłodowska, 1953, brąz, śr. 8,5
132. Portret pani E., 1954, brąz, śr. 12,5
133. Mickiewicz, 1955, brąz, śr. 39

*Wiesław Müldner-Nieckowski,
Karol Darwin, brąz*

JAN NOWICKI, KATOWICE

Ur. w 1922 r. Studia artystyczne odbył w PWSSP w Gdańsku w latach 1949—1955. Bierze udział w wystawach ogólnopolskich i okręgowych, m. in.: I Wystawa Plastyki Ziem Nadodrzańskich, Warszawa 1959; Rzeźba Polska 1945—1960, Warszawa 1960; Wystawa Rzeźby w 15-lecie PRL, Warszawa 1961; XX-lecie Ludowego Wojska Polskiego, Warszawa 1963. Indywidualne wystawy w Katowicach i Sosnowcu 1957. Szereg realizacji medalierskich m. in.: medaliony dla PWRN w Koszalinie; plakiety herbów miast; medal pamiątkowy w 650-lecie miasta Słupska; medalion Janusza Korczaka dla szpitala dziecięcego w Szczecinie; plakietka marynistyczna oraz medalion „Egzekucja” dla PWRN w Szczecinie.

134. Egzekucja, wersja II, 1959, gips pat., śr. 17,5
135. Rycerz na koniu, 1960, brąz, śr. 18,5
136. Stefan Czarniecki, 1960, brąz, śr. 16
137. Hanka, 1960, gips pat., śr. 16

*Jan Nowicki,
Rycerz na koniu, brąz*

WOJCIECH PRZEDWOJEWSKI, GDAŃSK

Ur. w 1877 r. Studia w Państwowej Wyższej Szkole Przemysłu Artystycznego w Wiedniu, w Monachium i Dreźnie. Od 1907 r. uczestniczy w wystawach w kraju i za granicą m. in. w Warszawie, Bydgoszczy, Elblągu, Krakowie, Lwowie, Radomiu, Stanisławowie, Zakopanem; za granicą w Amsterdamie, Antwerpii, Brukseli, Pradze, Wiedniu. Wystawy indywidualne: Rzeszów, Elbląg. Uczestniczy w wielu konkursach w kraju i za granicą m. in.: konkurs na projekt fontanny w Wiedniu, 1905, I nagroda; konkurs na projekt pomnika Wdzięczności, woj. Rzeszowskie, 1949, I nagroda. Twórca wielu pomników, tablic pamiątkowych oraz licznych plakiet i medali. W 1960 r. otrzymał za całokształt pracy artystycznej nagrodę m. Elbląga. Długoletnia praca pedagogiczna w szkolnictwie artystycznym. Prace w zbiorach muzealnych w Krakowie, Lwowie, Wiedniu i in.

144. Medal z okazji 50-lecia małżeństwa, gips, 13×13
145. Leonowi Pinińskiemu, brąz, śr. 5,5, awers-rewers
146. Józef Teodorowicz, brąz, śr. 5,5, awers-rewers
147. Medal z okazji 200-ej rocznicy gimnazjum w Stanisławowie, brąz, śr. 5,5, awers-rewers
148. Józef Korzeniowski, 1955, gips, 30×30

Wojciech Przedwojewski,
Medal z okazji 50-lecia małżeństwa, gips

TADEUSZ RÓŁKOWSKI, WARSZAWA

Ur. w 1928 r. W 1960 r. ukończył wydział rzeźby ASP w Warszawie. Udział w wystawach Rzeźba w 15-lecie PRL, Warszawa 1961; XVIII Ogólnopolska Wystawa Plastyki, Radom 1962. W 1960 r. otrzymał wyróżnienie w konkursie na pomnik Żołnierzy I Armii Wojska Polskiego.

- 149. *Macierzyństwo, brąz, śr. 18*
- 150. *Praczkę, brąz, 15,5×19*
- 151. *Studium, cynk pat., 15×13,5*

Tadeusz Rótkowski, Macierzyństwo, brąz

STANISŁAW SIKORA, WARSZAWA

Ur. w 1911 r. Studia artystyczne odbył w ASP w Warszawie, dyplom 1938. W licznych konkursach i wystawach uzyskuje szereg nagród m. in. na Światowej Wystawie „Sztuka i Technika” w Paryżu w 1937 r. Po wojnie bierze udział w wystawach ogólnopolskich i okręgowych m. in.: *Plastycy w Walce o Pokój*, Warszawa 1950; I, II, III, IV OWP, Warszawa 1950—1954; *Rzeźba Warszawska 1945—1958*, Warszawa 1958; *Rzeźba Polska 1945—1960*, Warszawa 1960; *Wystawa Rzeźby w 15-lecie PRL*, Warszawa 1961; *Ogólnopolskie Wystawy Plastyki w Radomiu 1946, 1951, 1958—1962*; *XX-lecie Ludowego Wojska Polskiego*, Warszawa 1963. Za granicą wystawiał w Paryżu, Helsinkach, Monachium, New Delhi, Moskwie i Nowym Jorku. Twórca kilku pomników m. in.: pomnika w Mauthausen w Austrii, pomnika Stefana Żeromskiego w Kielcach oraz projektu pomnika Jana Sobieskiego w Wiedniu. Prace w zbiorach Muzeum Narodowego w Warszawie, Muzeum Sportu w Warszawie, Ministerstwa Kultury i Sztuki, w USA i Kanadzie.

152. *Małgorzata Fornalska*, brąz, śr. 30

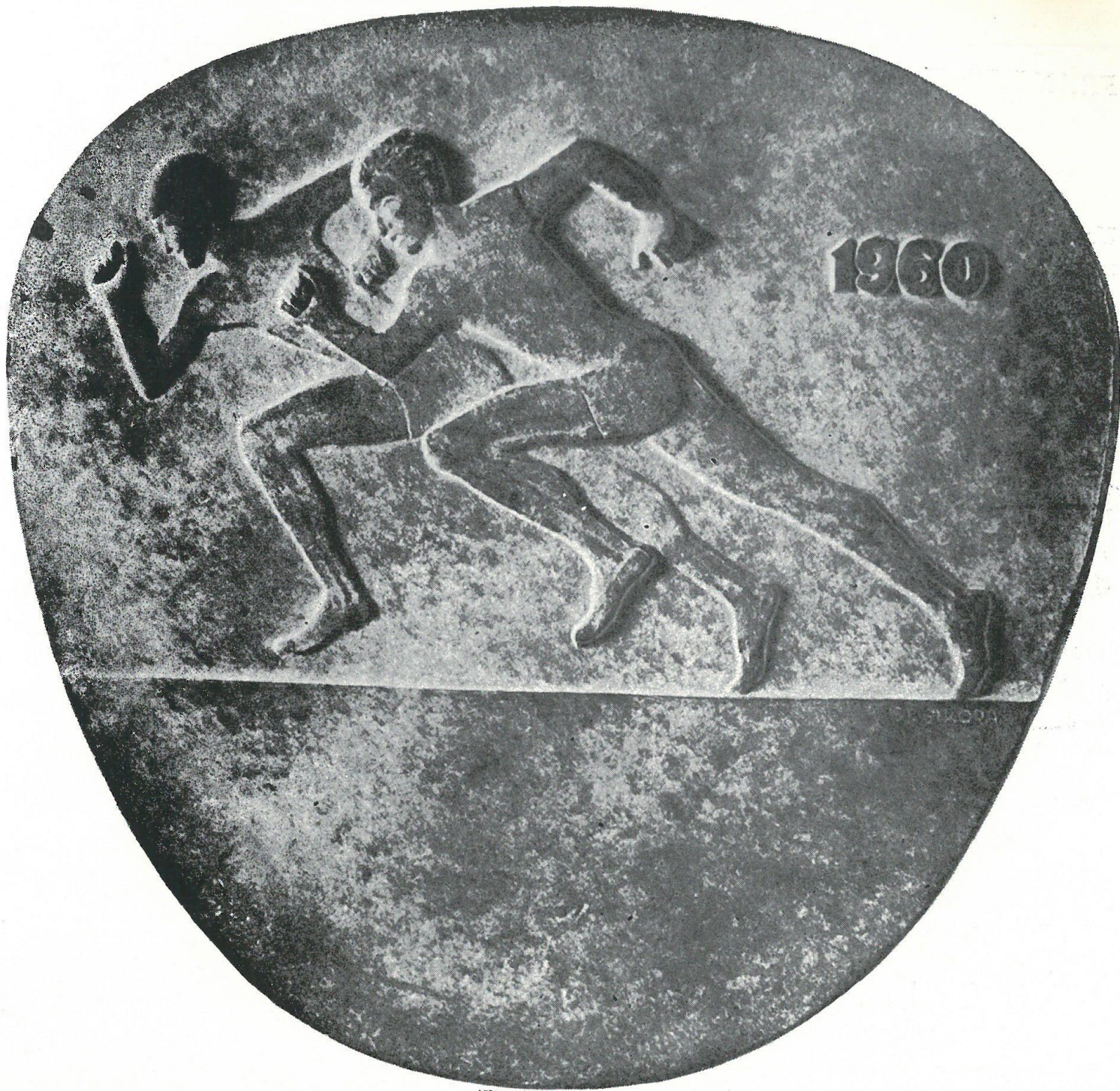
153. *Fryderyk Chopin*, brąz, śr. 12

154. *Radość*, brąz, śr. 20

155. *Start*, brąz pat., śr. 20

156. *Projekt monety 2 zł.*, gips, śr. 20

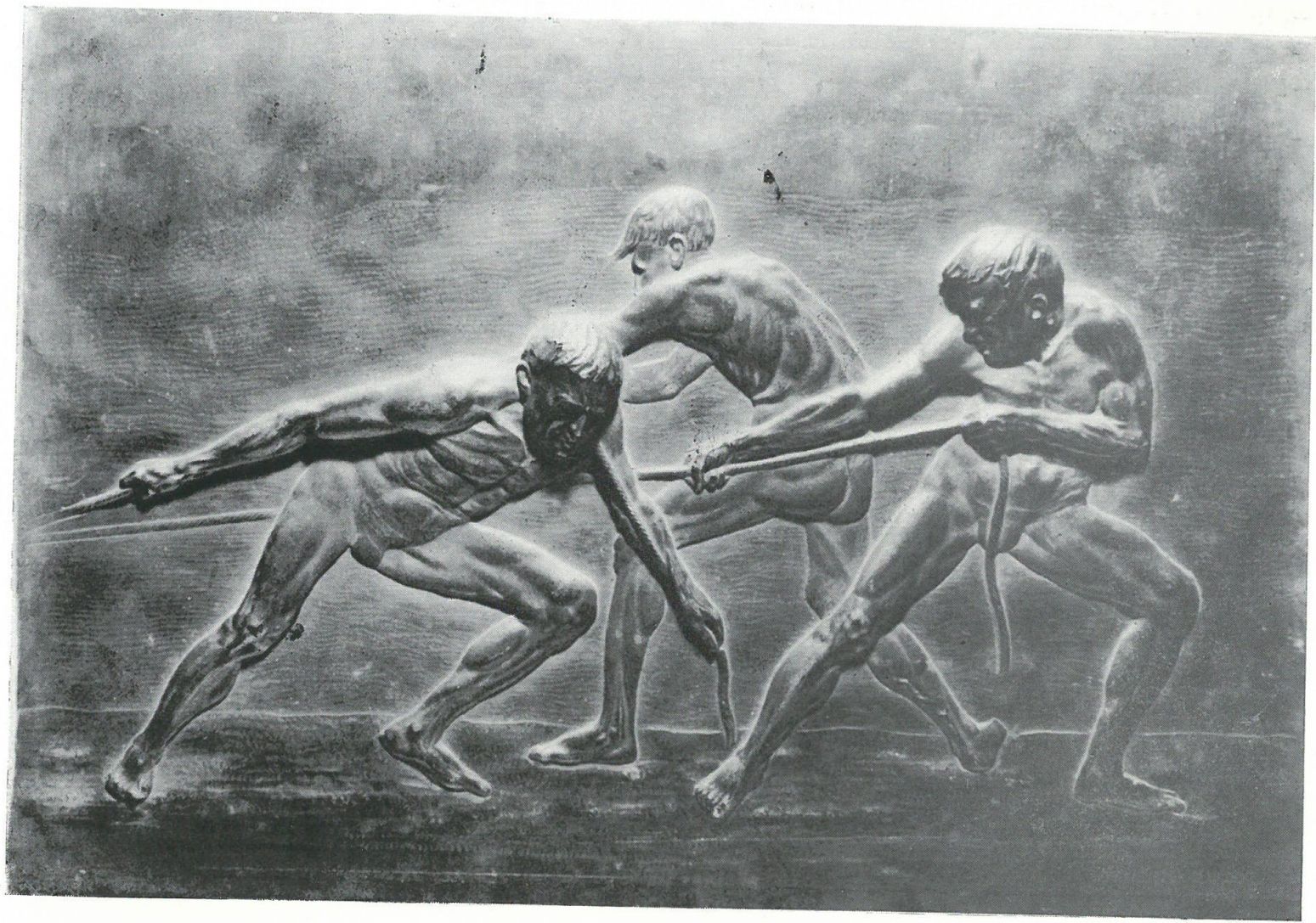
*Stanisław Sikora,
Start, brąz pat.*

FRANCISZEK SŁUGOCKI, ŁÓDŹ

*Ur. w 1885 r. Studia artystyczne odbył w Académie Professionnelle w Genewie i w Ecole Nationale Supérieure des Beux Arts w Paryżu. Od 1922 r. bierze udział w ruchu wystawieni-
niczym, eksponując swe prace na wielu wystawach w kraju
i za granicą m. in.: doroczne wystawy Towarzystwa Zachęty
Sztuk Pięknych; wystawy Instytutu Propagandy Sztuki w War-
szawie; w Genewie srebrny medal. Po drugiej wojnie świato-
wej uczestniczy w wystawach ogólnopolskich i okręgowych
m. in.: Ogólnopolski Salon, Poznań 1946, srebrny medal; Rzeź-
ba Polska 1945—1960, Warszawa 1960. Wystawy indywidualne:
Warszawa 1936; Kraków, Łódź 1960. Prace w zbiorach Mini-
sterwa Kultury i Sztuki.*

Franciszek Sługocki, Plakieta, brąz

JÓZEF STASIŃSKI, POZNAŃ

Ur. w 1927 r. Studia artystyczne odbył w PWSSP w Poznaniu w latach 1948—1952 i w ASP w Warszawie, którą ukończył w 1954 r. Bierze udział w wystawach ogólnopolskich i okręgowych m. in.: IV OWP, Warszawa 1954, III nagroda; Wystawa Młodej Plastyki, Warszawa 1955, nagroda; Międzynarodowa Wystawa Młodej Plastyki, Warszawa 1955, złoty medal; Rzeźba Polska 1945—1960, Warszawa 1960; Wystawy Ogólnopolskie Plastyki w Radomiu w latach 1954—1960; Wystawa Rzeźby w 15-lecie PRL, Warszawa 1961; XX-lecie Ludowego Wojska Polskiego, Warszawa 1963. Za granicą wystawiał w Indii 1955 i Jugosławii 1957. Wystawy indywidualne jego prac odbyły się w Poznaniu 1956; Warszawie 1960; Toruniu 1961 i w Szamotułach 1962. Udział w konkursach m. in.: Ogólnopolski Konkurs Przedfestiwalowy, Warszawa 1955, I nagroda; Konkurs na medal Adama Mickiewicza, Warszawa 1955, wyróżnienie; Ogólnopolski Konkurs na Monetę, 1958, II, III nagroda. Realizuje cykl medali nagrodowych dla Krajowych Targów Poznańskich w latach 1959—1962; medal z okazji odsłonięcia pomnika A. Mickiewicza w Poznaniu, 1961; medal H. Wieniawskiego, 1960 oraz medal „Intermess II”, 1961. Laureat Nagrody Artystycznej Młodych m. Poznania, 1956. Prace w zbiorach Muzeum Narodowego w Warszawie i Poznaniu, Muzeum Śląskiego we Wrocławiu oraz w zbiorach Ministerstwa Kultury i Sztuki.

159. Sylwette (medal à Picasso), opus 20, brąz srebrzony, śr. 6,8, awers-rewers
160. Uczennica, opus 23, brąz, śr. 6,8, awers-rewers
161. Dzieci, 1959, opus 81, brąz, 16×16
162. Mała żniwiarka, 1959, opus 108, brąz, śr. 11,8, awers-rewers
163. A. Mickiewicz — odsłonięcie pomnika, 1960, opus 121, brąz, śr. 11,6, awers-rewers
164. Targi Międzynarodowe, 1961, opus 155, brąz, śr. 14, awers-rewers
165. Zuzanna, 1962, opus 177, brąz srebrzony, śr. 9,3, awers-rewers
166. Cytadela, 1962, opus 179, brąz, śr. 15,4, awers-rewers
167. Rozstrzelanie, 1962, opus 190, brąz, śr. 13,2, awers-rewers

Józef Stasiński, Zuzanna, opus 177, brąz srebrzony, awers-rewers

KAZIMIERZ SZAMBELAN, WARSZAWA

Ur. w 1922 r. Studia artystyczne odbył na Wydziale Rzeźby ASP w Warszawie, dyplom 1960. Bierze udział w wystawach i konkursach, m. in.: na monety 25 i 10 zł oraz na odznakę „Za Zasługi dla Warszawy”.

- 168. Siedzący z kwiatem, gips, 11×8
- 169. Portret, cynk pat., śr. 15
- 170. Za Zasługi dla Warszawy, gips, śr. 8
- 171. Przedszkole, gips, śr. 8
- 172. Pijący, gips, 16×12
- 173. Dziecko, gips, 10×8

*Kazimierz Szambelan,
Siedzący z kwiatem, gips*

LEON SZATZSZNAJDER, WARSZAWA

Ur. w 1881 r. Studia artystyczne odbył w szkole im. W. Gersona w Warszawie, uzupełnił je w Wiedniu w Kunstgewerbe Schule oraz w Paryżu, we Włoszech i w Moskwie. W okresie międzywojennym brał udział w Salonach Towarzystwa Zachęty Sztuk Pięknych i Instytutu Propagandy Sztuki w Warszawie. Po wojnie bierze udział w wystawach ogólnopolskich i okręgowych m. in.: Rzeźba Warszawska 1945—1958, Warszawa 1958; Rzeźba Polska 1945—1960, Warszawa 1960; wystawa Rzeźby w 15-lecie PRL, Warszawa 1961; wystawy Grupy „Zachęta”. Twórca szeregu medali pamiątkowych i sportowych. Prace w zbiorach Muzeum Narodowego w Warszawie.

- 174. Ignacy Paderewski, 1930, gips, śr. 29
- 175. Tadeusz Kościuszko, 1946, brąz, śr. 21,1
- 176. Maria Konopnicka, 1958, gips, 23×16
- 177. Fryderyk Chopin, 1958, brąz, 5,5×4
- 178. Włodzimierz Lenin, 1959, gips, 9,5×7
- 179. Władysław Broniewski, gips, śr. 26
- 180. Cegielka na odbudowę Warszawy, brąz, śr. 26,5

*Leon Szatzsznajder,
Ignacy Paderewski, gips*

OLGIERD TRUSZYŃSKI, WARSZAWA

Ur. w 1931 r. Studiował w PWSSP w Poznaniu, następnie w ASP w Warszawie, którą ukończył w 1956 r. Bierze udział w wystawach ogólnopolskich i okręgowych m. in.: II Wystawa Sztuki Nowoczesnej, Warszawa 1957; Rzeźba Warszawska 1945—1958. Warszawa 1958; Wystawa Młodej Plastyki, Sopot 1959; Rzeźba Polska 1945—1960, Warszawa 1960; wystawa Rzeźby w 15-lecie PRL, Warszawa 1961. Za granicą uczestniczył w Symposium Europäischer Bildhauer, Austria 1960; Międzynarodowej Wystawie Ceramiki, Włochy 1960; Grand Prix International de la Peinture et Sculpture. Monte Carlo 1961, nagroda miasta San Remo; Mednarodni Simpozij Kiparjev Forma Viva, Portorož (Jugosławia) 1961. Exposition Internationale du Petit Bronze, Paryż 1961; Mostra Internazionale del Arrendamento, Mediolan 1962. Indywidualna wystawa jego prac odbyła się w Paryżu 1961. Uczestnik wielu konkursów m. in. na pomnik Bohaterów Warszawy, wyróżnienie. Prace w zbiorach Muzeum Narodowego w Warszawie, Muzeum Pomorza Zachodniego w Szczecinie w Freilichtmuseum w St. Margarethen, Forma Viva-Portorož (Jugosławia).

181. Rabelais, 1954, ceramika, śr. 14
182. 3 gracje, 1956, gips pat., 11×9
183. Plaża, 1956, gips pat., 16×13
184. W. A. Mozart, 1956, gips pat., śr. 14
185. I. Krasicki, 1956, gips pat., śr. 6
186. „Prawdziwa cnota krytyk się nie boi”, 1956, gips pat., śr. 6
187. „Chłop potęgą jest i basta”. 1957, śr. 10
188. Macierzyństwo, 1957, gips pat., śr. 9
189. Owocobranie, 1957, gips pat., śr. 9

Olgiere Truszyński, Plaža, gips

Drukarnia im. Rewolucji Październikowej zam. 611/63. L-19 Cena zł 15.—

